

חמשה היינו בשדה: פועל בשם קסלמן שעזר לנו ב-
מילוי העגלת, חברה מספסל הלימודים, יהודה, עמנואל ואני.
עמנואל כבר שכב שרווע בתוך החציר הריחני במעלה העגלת
הגבוהה, כשקסלמן זرك את הקלשן אל העגלת ותקע אותו
ישר... אל זרווע של עמנואל. הוציאנו את הקילשן מהזרוע
והחוור שנתחווה מהשן הדוקרת — נמלא אט-אט דם. דהרכנו
הביתה, הורדנו את הפצע מהעגלת ורצנו, כשבורתאי ואני
גוררות אותו בזרועותינו, ישר אל המרפא שם הוגשה לו
עזרה ראשונה.

עד היום איןני יודעת איך "הצlich" אותו קסלמן לתקוע
את הקילשן בזרוע ולא, חלילה, במקום פגיע יותר. אכן,
יש נסים בעולמנו. וכי יודע מה היה אלמלא נתרכנו בהם.

*

את הסוסים והפרדות היו שולחים, לעיתים למרעה. אך כדי
שלא יעברו את התחומים שהוקצו להם — היו כובלים את
רגליהם הקיזמיות בשרשרא ברזל נעולה במנעל.
השרשת כסמה לו לעמנואל ואחרי שבדק אותה מכל
עברית ובוואדי גם ספר את חוליותה — ניסח את יעילותה
על רגליו הוא. לרוע המזל נשבר המפתח ואי אפשר היה
להתирו מכבליו.

גורר את הcovלים על רגלו האחת (השניה הותרה) הובל
אל המפחה, מרחק חצי הק"מ מן המושבה, ובעזרת הנפה
ומסورو שוחרר ה"אסיר".

יהודה

שטח אדמה, בקצתו המערבי של מרג' עיון, היה ספוג
מים רבים כל החורף כולם, ומשום כך הניחו לו להצמיח,
mdi שנה, תלtan בר.